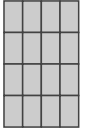

Humanitarac i novinar u jednom

Medij - Rubrika: POLITIKA - Magazin
Datum: Ned, 26/03/2023
Površina članka: 1743cm2
Strana: 5

Zemlja: Srbija
Autor: Branka Vasiljević
Deo: 1/3

НЕ САМО О ПОСЛУ **СЛАЂАНА ДИМИЋ**

Хуманитарац и новинар у једном

Сарадник Црвеног крста Србије је већ 38 година, али се цео свој живот бавила и новинарством. – Тренутно од заборава покушава да спасе програм за опоравак деце у Грчкој кроз који је прошло 21.000 девојчица и дечака

Родила са у „фиџи“ на путу од Алексиначких рудника ка болници у Нишу. То јој је изгледа одредило и судбину – велики део живота провела је на „точковима“, а као и „фиџа“, заједно с народом, помажући. Слађана Димић, сарадник Црвеног крста Србије, део је ове хуманитарне организације 38 година, с њом је била тамо где се градило, где се земља тресла, вода плавила, где су избеглице бежале и рат „играо“ своју прљаву игру. Прошло је све то преко њених леђа, али јој није скинуло осмех с лица.

Сада Слађана покушава да од заборава отргне једну од мисија Црвеног крста Србије која је деца из Српске Крајине, Репу-

блике Српске и Србије бар на трен омогућила да виде света.

Брига о деци

– Заједнички програм опоравка деце Црвеног крста Србије

и Грчке почео је 1993. године и трајао пуних 19 година. Кроз њега је прошло 21.000 девојчица и дечака, а циљ програма био је да се деца измемте из непосредне ратне опасности, да им се омогући редовно школовање и

да буду смештана код грчких домаћина. Програм је најбоље променио живот, пре свега деци, али и нама. Многи малишани осетили су грчко гостопримство и остали су у контакту с Грцима. Због тога желим да забележим сећање на те дане и једну од важних акција Црвеног крста – каже наша саговорница.

Своју жељу за акцијом може да захвали и породици. Мама Драгица Шедиви имала је и чешке гене. Мамин деда из Чешке стигао је у Бор 1903. године по отварању рудника, али су и он и тројица синова убрзо страдали у рударској несрећи. Бака Марија је с двојицом синова Матејом и Венцлом остала у Србији.

– Матеја је био мамин тата. Говорио је више језика, био музички

ШЕШИР ИСПРЕД АКРОПОЉА

У основној школи у Бору Слађана Димић била је уредник часописа „Јасмин“. Покренуо га је наставник Милен Миливојевић. На конкурс „Политике за децу“ у коме је био и Бранко Попић наш лист проглашен је најбољим у ондашњој Југославији. Награда је била седам дана путовања у Грчку. Ми смо се супер провели, али наставник није. Стално нам је стављао шешире на главу, јер су му родитељи рекли да поред свега мора да нас чува и од сунчанице. И дан-данас имам ту фотографију са шеширом испред Акропоља, прича Слађана.

Сарадник Црвеног крста постала је 1984. године

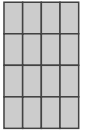

Успомена с Акропоља

Фото лична архива

Medij - Rubrika: POLITIKA - Magazin
Datum: Ned, 26/03/2023
Površina članka: 1743cm2
Strana: 6

Zemlja: Srbija
Autor: Branka Vasiljević
Deo: 2/3

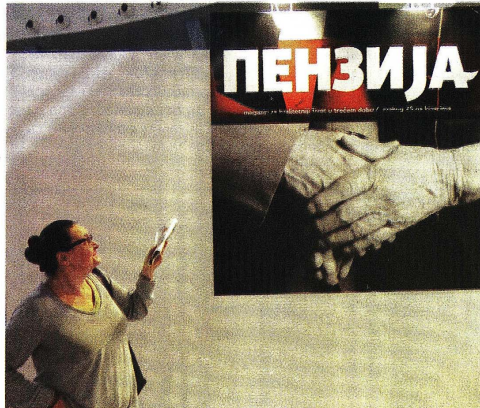

Пријатељство с Мирком Ружићем траје више од 40 година, упознали су се као волонтери

таленат и имао веште руке. Чак је и флауту знао да направи. На њега сам повукла па свирам клавир, гитару и флауту. С двадесет година оженио се баком Љубицом која је од њега била старија седам година, што је у то време било право чудо – прича Слађана Димић.

Слађанин тата Радомир Анђелковић рођен је у Београду, али је његов отац био железничар, па су се и они стално селили. Пред Други светски рат уписао је студије медицине у Паризу, али када је фашизам закуцао на врата, вратио се у земљу да помогне.

– Гестаповци су их као илегалце више пута хапсили и одводили у зграду код Седме силе на Теразијама где су их пребијали. Те њихове батине осећао је и годинама касније. Након илегале тата је као лекар отишао у партизане, а после рата кренуо да ради тамо где је могао да помогне. Тако смо се обрели у Бору – прича она.

Рођена у Нишу, одавно живи у Београду

У том „златном“ граду некадашње Југославије провела је срећно детињство. Ту се упозна

ла и с Црвеним крстом, али и с новинарством. После основне школе њени су се коначно скра-

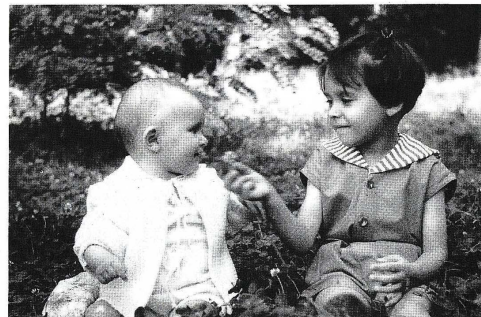
ДВА МУШКА ОСЛОНЦА У ЖИВОТУ

Тренутно је Слађа и у „креативним водама“ – помаже супругу у прављењу уникатних лампи.

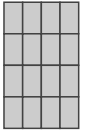
– Када је мој супруг Драган Димић, звани Браца, након дугогодишње каријере, па чак и директорске, као и његови радници, остао без посла, било је тешко. Радио је све што је могао, па је чак једно време истоварао и робу са шлепера. Све док није остао без здравља. Да би некако сачувао свој мир, окренуо се прављењу лампи. До сада их је направио више од 150, а неке су своје место нашле и у галерији у Сремским Карловцима и Зрењанину. Ја сам задужена за прикупљање „репроматеријала“ и продају. Али, како ми иде продаја у животу, мислим да није баш одабрао најбољег човека за тај део посла – уз осмех прича Слађана. С Брацом је Слађана од ране младости.

– Браца је, на моју срећу, такав да с разумевањем и стрпљењем прати ова моја космичка кретања и да ме у мојим идејама, понекад и сулудим, подржава. Још једна мушка особа ми је подршка у животу. Мој пријатељ Мирко Ружић с којим добро и зло делим више од 40 година. Упознали смо се као волонтери Црвеног крста и није нам падало на памет да ћемо и старост провести заједно – прича наша саговорница.

сили у Београду, а она уписала Десету гимназију. Након завршене гимназије избор је био

Албум сећања: успомена из детињства

Medij - Rubrika: POLITIKA - Magazin
 Datum: Ned, 26/03/2023
 Površina članka: 1743cm2
 Strana: 7

Zemlja: Srbija
 Autor: Branka Vasiljević
 Deo: 3/3

Воз с нашом децом пристиглом на летовање у Грчкој

Црвени крст: чланови су увек спремни да помогну другом

Након тога дуго времена била је део радио-емисије „Нико као ја“, али и „Београдске хронике“ док је уредник био Бане Вукашиновић. Извештавала је и за омладинске листове и НИН са Зимске олимпијаде у Сарајеву 1984. године. У то неко време је и с групом „Силуете“ и Зораном Мишчевићем гостовала по омладинским одмаралиштима на мору.

– Водила сам и студентске програме. На једном од њих у Студентском дому „4. април“ на Вождовцу главна звезда била је „Рибља чорба“. Неколико година касније „Чорба“ се обрела и на мојој свадби у хотелу „Балкан“. Право с аеродрома све с инструментима дошли су као гости, јер је гитариста Зоран Илић брат од ујака мог мужа Браце. Мајка је само страховала да не почну да свирају. На свадби је певала Сашка Каран, коју је мој кум Веља познавао из судетских дана када је и он свирао по кафанама. Моји рођаци нису баш били одушевљени избором музике, а на крају свадбе смо кум и ја певали с оркестром – сећа се Слађана.

Ратне деведесете

Званично је сарадник Црвеног крста постала 1984. године, а када су почеле деведесете стигла је и до Вуковара с тадашњим председником ове организације Манетом Будисављевићем (братом Јованке Броз).

– Била сам и у возу Југословенског Црвеног крста, када смо из Словеније успели да вратимо 1.300 заробљених војника. Мајку сам слагала да идем у Нови Сад, а не у Словенију да се не би бринула, али авај... Она је дочек воза на београдској станици видела на Дневнику, а тамо и мене окружену новинарима. Кад сам стигла кући, сачекала ме с оклаглијом, ударајући по мени уз објашњење: „Кад те они нису убили, ја ћу. Од два зета само је моја луда ћерка нашла да иде у рат“ – присећа се уз осмех она.

Али то је није спречило да настави даље.

– Посебно је било тешко када смо помоћ носили у места која нису била безбедна. Док смо били у Обровцу и Бенковцу, наше возило Црвеног крста су изрешетали, а колегу Мирка заробили. На срећу, добро смо прошли. Нико од руководилица од нас није тражио да ризикујемо, али је то било људски. То је начин живота у Црвеном крсту – да будете увек спремни да помогнете другом, чак и онда када је вама тешко.

Бранка Васиљевић

Факултет политичких наука и новинарство.

– Цело своје школовање сам писала. Радила сам за НОИ, „Младост“, „Политику“. У „Студенту“ сам била и уредник када су нас забранили. Десио се то убрзо после Титове смрти. На прослави Дана студената у хали „Боро и Рамиз“ делегације омладинаца дочекао је Азем Власи с речима: „Добро дошли у Републику Косово“. Било нам је то чудно, али је још веће изненађење настало када је кренуло интонирање химне. Салом се разлегао звиждук, а нас су гађали чиме су стигли. Једва су нас извели с позорнице. Сутрадан су сусрети прекину-

ти, а ја у „Студенту“ објавила шта се десило. Због тог чланка су нас другови из партије привели на информативни разговор. „Студент“ је забрањен, сви примерци пову-

чени, а мушкарци добили позив за војску. Мене нису могли да пошаљу у војску па сам наставила да пишем и под лажним именом – сећа се она.

ИНТЕРВЈУ С АРАФАТОМ

У својој каријери, између осталих, Слађана је урадила и интервју са Јасером Арафатом, председником Палестинске ослободилачке организације.

– Било је то осамдесетих година док је Арафат био у званичној, али доста скривеној посети нашој земљи. Изненадило ме колико је растом био сићушан. Давао је кратке одговоре, али био је пријатан и све време је имао неки благ осмех – каже Слађана Димић.